

Καὶ ὄρμησας ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου ἦνα·
θέτο, μὲ ὄλιγα πηδήματα ἀνερριχθῆ
εἰς τὴν κορυφὴν ἔνδον κοκκοφόινικος.

— Ετοί λοιπὸν μὲ ἐγκαταλείπεις;
εἶπε στενάξας ὁ ἐλέφας, ἐμὲ ποὺ ἐσταμά-
τησα τὸν κλαδὸν, ὁ ὅποιος σὲ παρέσυρε;...

Ἄλλα δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη τὴν
τελευταῖαν λέξιν, καὶ ἐν χονδρὸν κάρυον
ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του, καὶ τοῦτο
διεδέχθη ἄλλο, καὶ τὸ δεύτερον τρίτον,
καὶ τέλος ἔπεσαν τοσα πολλα, ὡστε ὁ ἐ-
λέφας δὲν ἤμπρεσε νὰ τὰ φάγῃ ὅλα, καὶ
ἐφύλαξεν ἀπὸ αὐτὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ο σκίουρος ἐλέγει, ρίψῃ αὐτοὺς τοὺς
καρπούς, πριονίσας μὲ τοὺς ὁδόντας τοὺς
μίσχους των.

— Δὲν εἶναι παράξενον, εἶπεν ὁ ἐλέ-
φας ἀφ' οὐ ἔχορτασεν ἐντελῶς, σύ, ὁ ὅ-
ποιος εἶσαι τόσον μικρός, νὰ χορηγήσεις
τροφὴν εἰς ζέσον τόσον μεγάλον ως ἐμέ;

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀπεκρίθη ὁ σκί-
ουρος, ὅτι κάποτε ἔχει κανεὶς ἀνάγκην
καὶ τοῦ μικροτέρου του.

ΟΛΗΓ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΜΗΜΕΝΗ

Ο Μπέμπης ἐπέστρεψε πρὸ δὲ λίγου
ἀπὸ τὸ Παρίσι, δην εἶχεν ὑπάρχη μὲ τοὺς
γονεῖς του διὰ γὰ ἴδη τὴν "Εκκεντιν". Εἶναι
κατεγουσιασμένος — φυσικά, — καὶ δη-
γκάται ἐνα σωρὸ θαυμάσια, πιστευτὰ καὶ
απιστευτὰ, εἰς τοὺς μικρούς του φίλους,
ποὺ τοὺς ἀκούουν κασκούντες.

— Εξύρετε ποὺ ἔχαμε καὶ ἐνα κατόρ-
θωμα; τοὺς λέγει μίαν ἡμέραν.

— Τί κατόρθωμα;

— Νά, ἔσωσα τὴ ζωὴ, ἔνδον παιδιοῦ.

— Αλήθεια! καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

— Νά: μιὰ κέρα ήμουν μὲ τὸ ἀμάξι
εταῖ Ηλύσια Πεδία. Τὸ ἀμάξι ἐτρέχει
γρήγορα, σὰν αστραπή. Ἐγὼ ὠδηγοῦσα
τα... (έδω ὁ Μπέμπης διακόπτεται
καὶ διορθίνει τὴν φράσιν του:) ἐγὼ ήμουν
ὁ ἀμάξις. Έκεὶ ποὺ τρέχαμε, βλέπω
ετὴ μέση τοῦ δρόμου ἐνα μπεμπέ. Φω-
γάζω: «Εμπρός!» ἀλλὰ ποὺ νάκούσῃ
τὸ ἀνόητο. Συλλογίζομαι ἀμέσως ὅτι εἰμ-
πορεῖ νὰ μὴν ἔξευρε ἐλληνικά, καὶ φω-
γάζω: «gare! gare!» τίποτε!... Λίγο
ἀκόμη, καὶ τὸ ἀμάξι θά το ἐπλάκωνε,
θά το ἔλυναν... Τότε βάζω δῆλη μου τὴ
δύναμι—(έδω ὁ Μπέμπης πέρνει ώρας
Κουταλιανοῦ)—τραβῶ μὲ ὄρμὴ τὰ χαλ-
ιγάρια καὶ κατόρθωμα γὰ σταματήσω τα...
τὸ ἀμάξι. Ήτο καιρός. Τὸ παιδάκι
εσώθη!

Οι ἀκροαταὶ μέγουν μὲ ἀγοικτὸ στόμα
πρὸ τοῦ ἥρωϊκον ἄθλου. Ἐνας μόνον δυ-
κόλευταν γὰ τὸν πιστεύσῃ.

— Τί εἶνε αὐτά, τοῦ λέγει. Μπορεῖς
έσνη, ταιδί μου, νὰ καραθήσεις ἀμάξι;

Τελοσπάντων ἔγινε καὶ ὁ κατάλογος,
καὶ ὁ κύριος Διευθυντὴς εἶνε κατευχαρι-
στημένος ποὺ κατώθισε νὰ οἰκονομήσῃ
τὰ πράγματα, χωρὶς γάποκλειση πολ-
λούς,—ὅταν, τὴν τελευταῖαν στὶγμὴν, εἰς-
έρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον ἡ σύλληψης του.

— Εἶδες γὰζεχάσω κάτι νά σου τ' πῶ;
τοῦ λέγει μὲ καποιαν ταραχήν.

— Τί τρέχει;

— Δέν μου λέσ; πέρνει κανένα βρα-
εῖον καὶ ὁ Τέλης;

— Ποιός; ὁ Τέλης; ! Μὲ συγχωρεῖς,
δέν διδομεν βραβεῖα ἀμελείας καὶ αταξίας.

— Μὰ κατέμενε... εἶδες νὰ ἔχασω
νὰ σού το' τ' πῶ;... ὁ μπτέρα του μὲ παρε-
κάλεσε πολὺ... ἀν εἶναι βραβεῖον, ἔστω
καὶ τὸ τελευταῖον, ἔτοι, λέγει, γιὰ νά
τον ἐνθερρύνωμεν...

Αὐτὸς ἤρκεσε διὰ γὰ κλείσουν καὶ οἱ
ἄλλοι τὰ στόματα καὶ... νάνοίξουν τὰ
μάτια των.

— Τί φέματα εἶνε αὐτά; λέγουν τοῦ
Μπέμπη. Για κορότια μᾶς πήρες;
Ο Μπέμπης βλέπει ὅτι ἡ ὑπόληψή
του κινδυγεῖει καὶ ἀποφασίζει γὰ διευκρι-
νῆση τὰ πράγματα.

— Γιατὶ σχι; τοὺς λέγει. Τὸ πράγ-
μα ἡτο λιγάκι θύσκολο, μα σχι δὰ καὶ
ἀδύνατο! «Αμα κάνη κανεὶς γύμναστική,
ὅπως ἐγώ, καὶ δὲν τὰ κάνεις ὅπως ἐγώ....

— Καλε τὶ λέσ; διακόπτει ὁ πρώτος
ζωηρῶς. Μὲ τὰ σωτάσου θέλεις νὰ μᾶς
πείσεις πῶς ἔκρατήσεις ἐσύ ἀλογά;

— "Αλογα; ! ἀνακράζει μὲ προσπο-
νήν ἔκπληξιν ὁ πονηρὸς Μπέμπης.
καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν ἀλογα; εἰπά ἐγώ ἀ-
λογα; ...

— Μὰ καλά τί ήταν αὐτὸ τ' ἀμάξι;

— Καλε ἀφήστε με!... Ήταν ἀπ'
αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ αιματάκια, ποὺ ἔχουν
έκει! στὶς Δευτεροστοιχίες καὶ ποὺ τα
σέργουν... γι δι α!

— Ααα, γιδια!... εἶται μάλιστα.

— "Εννοία σας ν' ἐγώ δὲν λέγω ψέμ-
ματα! ἀπαντᾷ θριαμβεύων ὁ Μπέμπης.

ΕΥΡΗΚΑ! ΕΥΡΗΚΑ!

Εἰς κάποιον ιδιωτικὸν Ἐκπαιδευτή-
ριον, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τῆς
ἀπονομῆς τῶν Βραβείων. Ο κύριος Διευ-
θυντής, πρὸ ἡμερῶν κλεισμένος εἰς τὸ
γραφεῖον του, συνθέτει δὲν λόγον, τὸν
ἥτταν θά ἐκφωνήσῃ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς
ἡμέρας, διορθώνει τὸν λόγον, τὸν ὅποιον
θάντιφωνήσῃ ὁ ἐπιμελέστερος ἀπὸ τοὺς
μαθητάς, καὶ τὸ κυριώτερον, καταστρώνει
τὸν κατάλογον τῶν βραβεύθουμένων.

Η τελευταῖα ἔργασία φαίνεται πολὺ^{δύσκολος}, διότι τὰ βραβεῖα εἶνε σχετικῶς
ὄλιγα, οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πολλοὶ (ὅλοι
συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, ἐννοεῖται),
αἱ δὲ ἀπαιτήσεις ἀκόμη περισσότεραι...

νέβη νὰ την ζητήσῃ... Ήτο δὲ ἡ κό-
ρη της μία κούκλα κέρινη, φύσει ὑπο-
κειμένη εἰς τηλάσσεις, καὶ δι' αὐτὸ ἡ μι-
κρὰ Θεοδώρα τὴν εὔρεν εἰς ἀθλίαν κατα-
στασιν: ὅλον τὸ ώρατὸν της κεφαλάκι
εἶχε λυώση, καὶ δὲν ἔθλεπες πλέον παρά
ένα ἀμφόφων πολτόν, διαφόρων γραμμάτων,
ἀπὸ τὸν ὅποιον μόλις ἔξεχωρίζαν τὸ γάν-
δρες τῶν ματιῶν.

— "Ω, δυστυχία μου! δυστυχία μου!
ἀγέκοαξεν ἡ Θεοδώρα θλιβουσα εἰς τὸς
ἀγκάλας της μὲ δακρυα τὴν ἀκέφαλον
κούκλαν. Ή γυνή μου κόρη ἐπαθεῖ ἡ-
λίασιν! Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔλεγε προγένες ὁ
γιατρός, διει αὐτες γά μεγάλες κέστες
εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες εἰς τὴν ύγειαν!..

Η ΜΙΚΡΑ ΦΙΔΑΝΟΗΣ

Τώρα μὲ τὴν ζέστην, ἀς διηγηθῶ καὶ ἐνα
κύρῳ καὶ π α γ α μ ε ν ο

ΜΑΡΙΚΑ.— Επήρμας πάγο για τὸ τρα-
πέζι, κυρά Χρυσή;

ΧΡΥΣΗ.— Μάλιστα, κυρία Μαρίκα, ἐ-
πήρμα.

ΜΑΡΙΚΑ.— Δέν μου δίγεις λιγάκι, νὰ
βάλω τὸ ποτιστήρι μου;

Πρὸ δὲ λίγου ἔφαγε τὲς φράουλές του,
— ἔνα πιατάκι ὀλόκληρο, πού του εἶχε
βάλη ἡ κυρία, — καὶ τώρα τὰ μάτια του
ἀπὸ τὴ φρουτιέραν γυρίζουν, εἰς τὴν μαμά,
καὶ ἀπὸ τὴ μαμά εἰς τὴν φρουτιέραν. Εἶνε
πολὺ εὐγλωττά αὐτὰ τὰ μάτια — ἀλλὰ
ποὺς τὸ βλέπει.

Εμπρός εἶχε ἡ ζαχαροδόχη. Τὴν
πλησιάζει σιγά-σιγα τὸ πιάτο του,
καὶ πέρνει δύο κουταλίες ψιλήν ζαχαριν.

— Ε, τι τη θέληση τη ζαχαρή; ἐφωτά
ἡ μαμά ἡ ζαχαρή εἶνε για τὲς φράουλες
καὶ σὺ ἔφαγες πειτα τὸ μερικό σου.

Μαμάκα, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός ἐπήρη,
μη πως καὶ τυχόν σου είληγον
σρέξις νὰ μου ξαναδωσης.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ

Τας τελευταῖας νύκτας — παρ' ὀλί-
γον νὰ εἴπω ἡμέρας — τοῦ Ιουλίου, ε-

πεσαν τόσοι διάττονες, ωστε ἡ μικρὰ Ε-
λενίτσα δὲ λίγον ἐλεψε γιὰ ξημερωθῆ εἰς
τὴν ταράτσαν, μη χορταίνουσα νὰ θαυ-

μάξη τὰ ούρανια ἐκεῖνα πυροτεχνήματα.
Εἶνε πολὺ μικρὰ σκόδη καὶ δὲν ει-
μπορεῖ γα παρακολουθῇ τὰ μαθήματα
τῆς «Θείας Οὐρανίας». Αὐτὸ δέν την
την ἐμποδίζει νὰ θέλη γιὰ μανθάνη τὴν
αιτίαν καθε πράγματος, καὶ νὰ ἐρωτᾷ
τὸν πατέρα της δὲ λίγα.

— Μπαμπά, τι εἶνε αὐτὰ τὰ ἀστέρια
πού πέστουν καὶ σύνονται;

— Δέν είναι αστέρια· εἶνε διάττοντες.

